

22. nedel'a B

*Uskutočňujte toto slovo,
nebuďte len poslucháčmi,
ktorí klamú sami seba. (Jak 1,22)*

Prvé čítanie

Kniha Deuteronomium 4,1-2.6-8

Mojžiš hovoril ľudu toto: "Izrael, počúvaj prikázania a ustanovenia, ktoré vás učím zachovávať, aby ste žili a vošli do krajiny, ktorú vám chce dať Pán, Boh vašich otcov, do vlastníctva.

Nič nepridáte k slovám, ktoré vám hovorím, a nič z nich neuberiete! Zachovávajte prikázania Pána, svojho Boha, ktoré vám ja ukladám.

Strážte ich a uskutočňujte! Lebo len tak budete múdri a rozumní v očiach národov. Budú počuť o všetkých týchto prikázaniach a povedia: 'Skutočne múdry a rozumný je tento veľký národ.'

Veď ktorý veľký národ má bohov tak blízko, ako je nám blízko Pán, náš Boh, kedykoľvek ho vzývame? A kde je národ taký slávny, ktorý by mal také spravodlivé prikázania a ustanovenia, ako sú všetky tieto zákony, ktoré vám ja dnes predkladám?"

Druhé čítanie

Jakubov list 1,17-18.21b-22.27

Bratia a sestry moji milovaní, každý dobrý údel, každý dokonalý dar prichádza zhora, zostupuje od Otca svetiel, v ktorom niet premeny ani nijakého zatemnenia.

On sám chcel a zrodil nás slovom pravdy, aby sme boli ako prvotiny jeho stvorenia.

Ochotne prijmite slovo zasiate do vás, ktoré má moc spasiť vás. Ale uskutočňujte toto slovo, nebuďte len poslucháčmi, ktorí klamú sami seba.

Rýdza a bezchybná nábožnosť pred Bohom Otcom je: ujímať sa sirôt a vdov v ich tiesni a chrániť sa poškrvny tohoto sveta.

Evanjelium

Marek 7,1-8.14-15.21-23

K Ježišovi sa zišli farizeji a niektorí zákonníci, čo došli z Jeruzalema. A videli niektorých z jeho učeníkov jesť chlieb poškrvnenými, to jest neumytými rukami. Farizeji totiž a Židia vôbec držia sa tradície otcov a nejedia, kým si

neumyjú ruky až po zápästie. Aj keď sa vrátia z trhu, nejedia, kým sa nevykúpu. A držia sa ešte mnohých iných tradícií, ako je umývanie čiaš, džbánov, medeníc a postelí.

Farizeji a zákonníci sa ho pýtali: "Prečo sa tvoji učenici nedržia tradície predkov a jedia chlieb poškvrnenými rukami?"

On im odpovedal: "Dobre o vás, pokrytcoch prorokoval Izaiáš, ako je napísané: 'Tento ľud ma ctí perami, ale jeho srdce je ďaleko odo mňa. No darmo si ma ctia, lebo čo učia, sú ľudské príkazy.' Božie prikázania opúšťate a držíte sa ľudských tradícií."

A keď znova zavolať k sebe zástup, povedal im: "Počujte ma všetci a rozumejte! Človeka nemôže poškvriť nič, čo vchádza doň zvonka. Ale, čo vychádza z človeka, to poškvŕňuje človeka. Znútra, totiž z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, chamtivosť, zlomyseľnosť, lesť, necudnosť, závisť, osočovanie, pýcha, hlúposť. Všetky tieto zlá vychádzajú znútra a poškvŕňujú človeka."

Na zamyslenie

V našom prostredí sú na prvom mieste ochorenia srdca a kardiovaskulárneho systému. A to nie náhodou – sme chorí na srdce! Úlohou srdca je život – a predsa často jednáme "proti životu", lebo sme zabudli počúvať tichému hlasu nášho srdca.

Pojem "srdce" v Biblii sa nachádza na miestach, pri ktorých ide o ľudské myslenie, plánovanie, vôľu, ale aj na miestach, kde ide o koncentráciu všetkých životných síl, na miestach, kde sa odohrávajú najdôležitejšie životné rozhodnutia, a tiež na miestach, kde sa hovorí o vnútornom hlase o pocitoch duchovného života. To jasne hovorí o tom, že rozhodnutie nasledovania Krista ako aj vnímanie Božích vnuknutí sa začína v srdci. To chce povedať aj prvé čítanie: kto prijíma Božie príkazy ako znaky ukazujúce cestu, kto sa vnútorne s nimi stotožní, kto sa ich pridŕža, ten zakúsi život v maximálnej voľnosti, ktorý nikdy neminie.

Podľa toho, komu je moje srdce zasvätené aj jednáť, podľa toho zmýšľam, cítim, milujem. Poznáme to z vlastnej skúsenosti, že sa naše dobre, vnútorne hlasy srdca prekrývajú so zlými myšlienkami, s neusporiadanými vnuknutiami. To vyžaduje veľa pozornosti a odvahy, vedieť sa prizrieť týmto tmavým stránkam, pripustiť ich a cez to odkryť tie dobré vnuknutia ako trpezlivosť, dobrotu, vyrozumelosť, pripravenosť prepáčiť, dôvera a nádej. Potrebná je tu naša vytrvalosť a naša snaha, ale potrebný je tiež a to predovšetkým Duch Boží, aby On naše srdce premenil. Ak dovolíme, aby sa to v nás dialo, ak sa naučíme počúvať Boží hlas uprostred našej všednosti, to všade kde budeme, budeme pre iných znakom viery, ktorá vedie k živému Bohu.

Ale: všetko, čo sa vo mne zakorenilo, čo som vo voľnosti od Boha prijal musí mať tiež cestu von. Vnútorne poznanie sa domáha zrealizovania navonok. Voľný a poslušný je ten človek, ktorý pozorne počúva Božie slovo, prenáša ho na konkrétnu životnú situáciu a jedna tak, ako mu srdce káže, v ktorom to všetko dozrieva. V tom prípade zostanú obdarovaní tou vnútornou voľnosťou aj ďalší ľudia.

"Bože, stvor vo mne srdce čisté a v mojom vnútri obnov ducha pevného." (Ž 51,12)